

[Margrete Auken]

os nærliggende værk, skal betale op til ½ mia. kr. i erstatning, hvis den store ulykke sker. Men her er der jo regnet på, at det vil koste os, jeg tror, det er 50 mia. kr. Det er altså et kæmpe-misforhold.

Dertil kommer det, der står i punkt 5.1. om, at de kontraherende parter – og når vi skriver under, er vi jo en af de kontraherende parter – også skal hæfte solidarisk for det, der sker et andet sted. Betyder det, at Danmark skal hæfte, hvis der kommer en ulykke i Frankrig i forhold til Belgien? Værkerne ligger jo alle sammen lige ved hinandens grænser, ikke oven i hinandens hovedstæder, som Barsebäck gør, men på grænserne. Betyder det så, at vi skal hæfte med dér? Det vil jeg i grunden også gerne have en forklaring på, men det kan da godt være, at vi skal vente med at bore lidt i det, til forslaget kommer i udvalget. Men indtil videre er det alt for svært for mig, det her.

Så vil jeg i grunden gerne spørge: Hvornår får vi sådan nogle lande som DDR med? Det synes jeg også er vigtigt. Jeg ved godt, at de ikke er med i det her, men jeg synes, vi skal lægge pres på dem for at få dem ind, for det er da klart, at vi skal have disse erstatningsspørgsmål bedre på plads.

Dernæst vil jeg sige noget overordnet om det, vi står over for. Jeg er fuldstændig enig i hr. Korneliusens betragtninger, men man kan også føje noget andet til, som er ganske makabert nu for tiden. Det er, som om hele atomverdenen mere og mere forbereder sig på den ulykke, der kommer. Vi så det her i september, hvor IAEA kom med to konventioner; den ene var den om tidlige varsling, og den anden var den om gensidig assistance. De lægger begge to op til, at vi skal ind at reparere på det her, og man omgås atomulykkerne, som om det var naturkatastrofer, som om det var uafvendelige ulykker, som ramler ned over vores syndige hoveder.

Hvis det var naturkatastrofer, var det ikke bare rigtigt at gøre alt det her, men også at gøre det hurtigst muligt, og vi kunne vel ikke gøre så forfærdelig meget andet.

Sagen er jo, at vi kunne gøre noget andet. Vi kunne forebygge, at det skete. Jeg erindrer en debat, vi havde herinde engang om Barsebäckværket, hvor jeg fik en utrolig masse høvl for at sige, at det klogeste var at stikke af, hvis det gik galt. Så sagde alle, at det var uansvarligt, og så sagde jeg: Jamen ansvarligheden ligger jo i at forebygge, at det overhovedet kan gå galt.

Det er faktisk blevet Danmarks politik nu, at vi slet ikke vil bringes i den situation. Vi vil ikke have det stads, og den politik har vi vedtaget gang på gang på gang i forskellige udgaver. Men det ejendommelige er, at når man kommer ud i de internationale organisationer, hvor Danmark sidder med, først og fremmest IAEA, men vi oplevede det også med Nordisk Kontaktorgan for Atomenergispørgsmål, så har man i realiteten slet ikke hørt, havde jeg nær sagt, om den danske politik. Der fortsætter man denne dobbeltstrategi, hvor ræven vogter gæs, hvor man på den ene side skal have udbredt atomkraften og på den anden side skal have den gjort så spiselig som overhovedet muligt ved at komme godt med sukker omkring den. Læs NKA's publikationer, så kan man se det!

Og da vi på FN's generalforsamling i delegationen diskuterede, hvad det i grunden er for en politik, Danmark fører i IAEA, ja, så var det helt den samme: Atomlobbyen kører det her igennem. Danmark er med i spillet. Da vi spurgte: Jamen hvornår kommer den danske politik ind, hvor man prøver at forebygge, at vi overhovedet får skidt, blev der sagt til os derovre fra: Jamen det er jo bedre, hvis man vil undgå det, så trods alt at gøre noget for, at det ser nogenlunde ordentligt ud indtil da.

Men hvis man vil undgå det, så er den taktik det samme som at sætte over afgrunden i to spring, og jeg skulle altså hilse og sige, at det ikke er fikst.

Det er præcis den taktik, der kører i øjeblikket. Jeg vil godt spørge justitsministeren, eller hvem det nu kan være, hvornår der går direktiver ud til vores repræsentanter i IAEA, i NKA og de andre steder, hvor de sidder, om, at nu må de altså begynde at lytte efter, hvad det er, vi siger hjemme i Danmark. Og det er ikke det samme, som blev sagt lige efter krigen, da man i sin tid vedtog reglerne omkring IAEA.

Vi vil ikke have de ulykker, og de kan forebygges. Det er ikke jordskælv, vi taler om, det er menneskeskabt, og selvfølgelig havde vi for-tjent, at det kom over vores syndige hoveder, når vi bærer os så kvajet ad, at vi ikke sørger for at stoppe det.

Niels Anker Kofoed (V):

Hvis det var så nemt i tilværelsen, at man bare kunne sige: Jeg ønsker ikke at have nogen ulykker, jeg vil ikke have nogen færdselsulyk-